

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 994/2021
18.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула, Добриле Страјина, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, Управе за извршење кривичних санкција, Казнено-поправни завод Пожаревац - Забела, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2656/20 од 19.10.2020. године, у седници већа одржаној 18.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2656/20 од 19.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2656/20 од 19.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Пожаревцу П1 28/20 од 22.01.2020. године, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике у заради са коефицијентом 30% и исплаћене зараде са коефицијентом 10% за период од 01.01.2007. до 30.06.2008. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе наведен у овом ставу изреке. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име мање исплаћене отпремнине приликом одласка у пензију исплати износ од 86.092,80 динара, са законском затезном каматом почев од 05.09.2008. године до исплате. Ставом 3. изреке, обавезана је тужена да на име тужиоца код Републичког фонда ПИО, Филијала у Пожаревцу уплати разлику доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2007. до 30.06.2008. године, а на износ разлике у заради са коефицијентом 30% и исплаћене зараде са коефицијентом 10% наведене у ставу 1. изреке ове пресуде и да за исти период преда обрасце М-4, све у року од 8 дана по пријему пресуде. Ставом 4. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 336.538,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2656/20 од 19.10.2020. године, ставом 1. изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу чл. 394. и 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Предмет спора у овом случају је накнада штете на име мање исплаћене плате у утуженом периоду и отпремнине са законском затезном каматом због примене од стране тужене незаконите и неуставне уредбе на основу које је тужиоцу утврђен мањи коефицијент за обрачун плате од утврђеног законом. Нижестепени судови су утврдили да постоји одговорност тужене у смислу одредбе члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, јер тужена није отклонила штетне последице које је тужилац претрпео у утуженом периоду због примене неуставне и незаконите одредбе на основу које му је утврђен мањи коефицијент.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.01.2013. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена. Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић